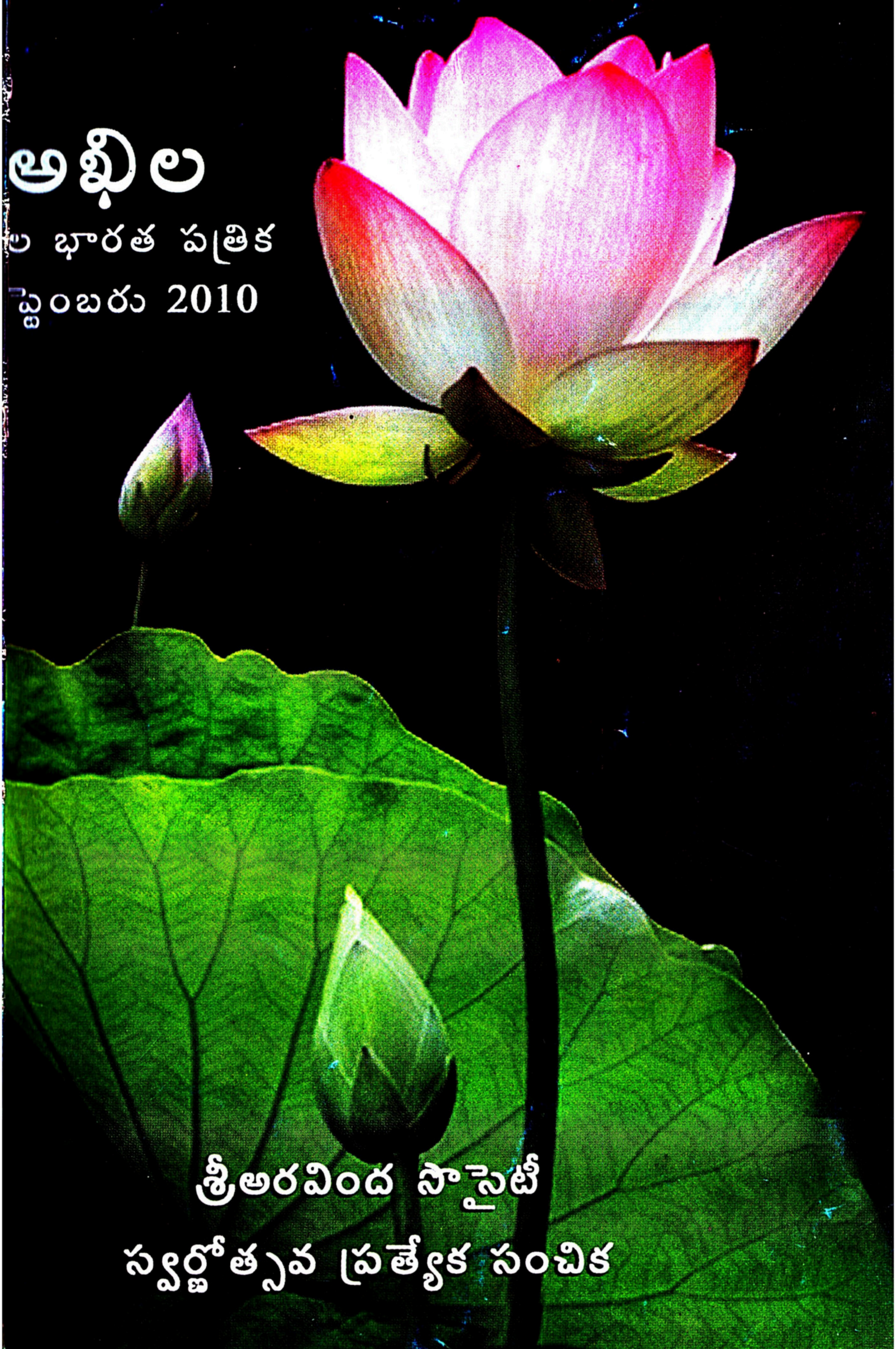
అఖిల

ల భారత పత్రిక

ప్టెంబరు 2010

శ్రీఅరవింద సొసైటీ

స్వర్ణోత్సవ ప్రత్యేక సంచిక

విషయసూచిక

సెప్టెంబరు 19, 1960 న, శ్రీమాత తన అధ్యక్షతలో శ్రీఅరవింద సొసైటీని స్థాపించారు. శ్రీఅరవిందుల లక్ష్యాలు, --- ఆదర్శాలు సభ్యులకు, సాధారణ ప్రజానీకానికి, శ్రీఅరవిందులు దర్శించిన ఆధ్యాత్మిక సమాజాన్ని వీలైనన్ని పద్ధతులలో కృషిచేసి సాధించటానికి ఇది స్థాపించబడింది.

శ్రీమాతకు మా కృతజ్ఞతా నివేదన

సర్వోన్నత వరప్రసాదివి, స్వచ్ఛ, శివసుందరంగా జీవితాన్ని సార్ధకం చేసి మా భవితవ్యాన్ని నియంత్రించి, మా సర్వ ఆకాంక్షలకు గమ్యస్థానమైన నీకు — గాఢ భక్తిపురస్సరంగా అవధిలేని కృతజ్ఞతాభావంతో ప్రణమిల్లుతున్నామో శ్రీమాతా!

మా ఆలోచనలకు, సంవేదనలకు, క్రియాకలాపాలకు సర్వోత్కృష్టాధిపత్యం వహించుమా!

నీవు మా అస్తిత్వం, నీవే మా దివ్య వాస్తవం.
నీవు లేక అంతా అసత్యమే, భ్రమయే.
నీవు లేకపోతే అంతా దట్టమైన చీకటియే.
నీలోనే జీవనం, కాంతి ఆనందాలు.
పరమమైన సర్వోత్కృష్ట ప్రశాంతీ, నీ లోనే —

(శ్రీమాత, "ప్రార్థనలు — ధ్యానాలు", జనవరి 1, 1914 — ఆధారంగా)

అనువాదం: క్రరా వెంకటేశ్వర్లు

సాధారణ లక్ష్యం

ప్రగతిశీలమైన విశ్వజనీన సామరస్యమే సర్వమానవాళి సాధించవలసిన సాధారణ లక్ష్యం. ఒక్కటిగా వెలుగుతున్న అంతర్గత దైవత్వాన్ని మేలుకొలిపి, అభివ్యక్తం చేసి, మానవాళి ఐక్యతను సిద్ధింపచేసుకోవాలి. ఈ లక్ష్యసాధనకు అదే ఉపకరణం.

మరోలా చెప్పాలంటే — మనందరిలోనూ వున్న భగవత్ సామ్రాజ్యాన్ని సుస్థిరపర్చి ఈ మానవ ఐక్యతను సాధించాలి.

ఈ క్రింది విషయాలు చాలా ఉపయోగకరమైనవి.

1) ప్రతి వ్యక్తి తనలోని దివ్యసాన్నిధ్యాన్ని ఎప్పుడూ ఎరుకలో వుంచుకోవాలి. దానితో సాయుజ్యం చెందాలి.

2) మనిషిలో ఇంతవరకు చైతన్య ప్రదీప్తంకాని అనేక అస్తిత్వ విభాగాలను, అంతస్తులను వ్యక్తిగతం చేసుకోవాలి. అంటే వ్యక్తిగతంగా అందుబాటులోకి తెచ్చు

కోవాలి. విశ్వజనీన శక్తి చైతన్యధారలు అందని స్థితిలో వున్నాయి. వాటిలో ఏదో ఒకదానికి, లేదా మరిన్నిటికి భూమిని కలపడం సాధ్యపడుతుంది. అందుకే అస్తిత్వ స్థితులను మనం మనలో వ్యక్తిగతం చేసుకోవాలి.

3) ప్రపంచంలో ప్రస్తుతం వున్న మానవ మనస్తత్వం జీర్ణించుకొనే విధంగా చిరంతన మంత్రాన్ని సరి కొత్త రూపంలో మళ్ళీ పలకాలి. చిరంతన అక్షరం, చిరంతన సత్యం మానవాళికి అందాలి. అది మానవ సమస్త విజ్ఞాన సమన్వయం.

4) సమిష్టిగా, వినూతన జాతి, భగవంతుని కాంతిశిశువుల జాతి పరిఢవిల్లడానికి అనువైన శుభప్రదమైన ప్రదేశంలో ఆదర్శ సమాజాన్ని నెలకొల్పాలి.

*

రెండు ప్రక్రియల ద్వారా భువన పరివర్తన, సామరస్యాలను సాధించవచ్చును. అవి పరస్పరం విరుద్ధంగా కనిపించినా అవి కలిసిపోవాలి. అవి ఒకదానిపై మరొకటి పనిచేసి, పూర్ణం చేసుకోవాలి!

1) దైవసాన్నిధ్యంతో సాయుజ్యం చెందడానికి దారితీసే అంతర్గత చైతన్య వికాసం, వ్యక్తి పరివర్తనం.

2) సామాజిక పరివర్తన వ్యక్తివికాసానికి అనుకూలమైన పరిసరాల వాతావరణాన్ని కల్పించాలి.

పరిసరాల ప్రభావం వ్యక్తిపై వుంటుంది. అంతే కాదు — వ్యక్తి విలువపై పరిసరాల విలువ ఆధారపడి వుంటుంది. ఒక దానితో పాటు మరొకటి ఈ రెండు కార్యాలు జరగాలి. శ్రమవిభజన ద్వారా మాత్రమే ఇది సాధ్యపడుతుంది. దీనివల్ల అంచెలుగా వర్గీకరణ చెందిన వర్గం రూపొందాలి. ఈ వర్గం లోని సభ్యుల కార్యసరళి మూడు విధములుగా ఉంటుంది.

1) సాధించాల్సిన ఆదర్శం వ్యక్తిగా సిద్ధించుకోవాలి. ఆలోచనకు అతీతమైన పరతత్వం గుణాలు, లక్షణాలు, పద్ధతుల తొలి అభివ్యక్తికి పరిపూర్ణ భువనైక ప్రతి నిధిగా మారాలి.

2) ఈ ఆదర్శాన్ని మాటల ద్వారా అందరికి ప్రవచించాలి. అన్నిటికీ మించి అందుకు ఆదర్శనీయంగా నిలవాలి. తమ వంతుగా ఈ సిద్ధికి సిద్ధంగా వున్న వారందరినీ తమ వైపు తిప్పుకోవాలి. భూమి మీదనే స్వేచ్ఛ, విముక్తి పొందాలన్న సత్యాన్ని చాటే ప్రవక్తలు కావాలి.

3) ప్రత్యేకమైన, ఆదర్శవంతమైన సమాజాన్ని స్థాపించాలి. అటువంటివి ఉన్నట్లయితే వాటిని పునర్వ్యవస్థీకరించాలి.

*

ప్రతి వ్యక్తికి రెండు రకాల పని ఒకేమారు చేసేదిగా వుంటుంది. ఒకటి మరొకదానికి సహాయపడుతూ దానిని పరిపూర్తి చేయాలి:

1) అంతర్వికాసం, భగవత్ తేజో నివహంతో క్రమానుగతంగా సాయుజ్యం చెందాలి. విశ్వజనీన జీవనస్రవంతితో మనిషి సమరస వికాసం చెందాలి. ఇది ఏకైక నియమం.

2) ప్రతి వ్యక్తి తన శక్తియుక్తులు, తన ఇష్టాయిష్టాల మేరకు బాహ్యమైన కార్యసరళిని ఎంచుకోవాలి. విశ్వగానసభలో తాను మాత్రమే ఆక్రమించగల స్థానాన్ని అతను కనుక్కోవాలి. దానికి తనను తాను అర్పించుకోవాలి. భువన సంగీతంలో తాను ఒక రాగాన్ని ఆలపిస్తున్నానని మాత్రం అతను మరచిపోకూడదు. అయితే విశ్వశ్రుతి లయలకు ఆ రాగం తప్పనిసరి అని, దాని విలువ దాని నైతిక మహత్వంపై ఆధారపడి వుంటుందని మరవరాదు.

మూలం: శ్రీమాత

మనం సాధించవలసిన కొత్తదనం ఏముంది? దివ్యప్రేమ — ఎందుకంటే మనం ఇంతవరకు విద్వేషాన్ని, స్వార్థసంతోషాలను మాత్రమే సాధించాం. దివ్యజ్ఞానం — ఎందుకంటే మనం పొరపాట్లను, ఆలోచనలను, భావసంచయాన్ని పోగేసుకున్నాం ఇంతవరకు. దివ్య ఆనందం — ఎందుకంటే సుఖదుఃఖాలను, నిర్లక్ష్యాన్ని మాత్రమే ఇంతవరకు సాధించాం. దివ్యశక్తి — యెందుకంటే మనం బలహీనతల్ని, ఫలించని ప్రయత్నాలను, మనం విజయం అనుకునే అపజయం — ఇవీ మనం సాధించాం. దివ్యజీవనం — ఎందుకంటే మనం జన్మిస్తున్నాం, పెరుగుతున్నాం, మరణిస్తున్నాం ఇవే మనం ఇంతవరకు సాధించాం. సమైక్యత. మనం యుద్ధాలను, వర్గాల సమీకరణలనే ఇంతవరకు సాధించుకున్నాం. ఒక్క మాటలో మనం సాధించవలసినది దివ్యత్వం; మనల్ని మనం దివ్యదీప్తి బింబాలుగా పునః ప్రదీప్తం చేసుకోవాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యజ్ఞన్న

అతిమానస లక్ష్యం

దివ్యశరీరంలో దివ్యజీవనం అనే ఆదర్శసూత్రమును మేము దర్శిస్తున్నాం. వాస్తవంగా, పరిణామక్రమ ఫలితంగా ఈ రూపాంతరీకరణ పొందే అవకాశానికి చేరుకున్నాం. ఏ విధంగా అయితే దివ్యప్రకృతి, పదార్థం నుంచి జీవనాన్ని, జీవనం నుంచి దానికి అతీతంగా మనస్సును అభివ్యక్తం చేసిందో అదే విధంగా ఆమె, మనస్సుకు అతీతంగా ఒక చైతన్యశక్తితో కూడిన అస్తిత్వాన్ని బహిర్గతం చేయాలి. అది మానసిక అస్తిత్వపు అసంపూర్ణతకు, పరిమితికి లోబడని అతిమానస లేదా సత్య చైతన్యంతో ఆత్మశక్తి పరిపూర్ణతను, శక్తిని, అభివృద్ధి చేయగలుగుతుంది. ఇక్కడ, మన పరిణామం నెమ్మదిగా, మందగమనంతో సాధారణ పరిణామ నియమానుసారంగా జరగవలసిన అవసరం లేదు. అది ఎంతమటుకంటే, కొంచెం ఎక్కువ తక్కువలతో మానసిక అజ్ఞానం మన ఆరోహణను కిందిగి దిగలాగుతూ, ప్రతిబంధకమైనంతవరకే. కానీ మనం సత్య చైతన్యంలోకి ఎదిగిన క్షణాన, దాని ఆధ్యాత్మిక సత్య, అస్తిత్వశక్తి సమస్తాన్ని నిర్ణయిస్తుంది. ఆ సత్యంలో మనం స్వేచ్ఛను పొందుతాము. అదే మనస్సును, జీవితాన్ని, శరీరాన్ని పరివర్తన చేస్తుంది. ప్రకాశం, పరమానందం, సౌందర్యం సంపూర్ణ అస్తిత్వపు సహజసిద్ధమైన సక్రమమైన కార్యశీలత, పరిపూర్ణత అనేవన్నీ అతిమానస సత్య చైతన్యపు సహజశక్తులు — అవి వాటి కున్న స్వభావ లక్షణంతో మనస్సు, జీవితం, శరీరాలను పరివర్తనం చేసి, ఇక్కడే ఈ భూమి మీదే సత్య చైతన్య ఆత్మశక్తిగా అభివ్యక్తం చేస్తుంది. ఈ భౌతిక అస్పష్టతలు అతిమానస సత్యచైతన్యం ముందు నిలబడలేవు. వాటిని జయించడానికి భూమిలోకి కూడా ఆత్మశక్తి, అవసరమైనంత, సర్వాతీతశక్తిని, సర్వవ్యాపక కాంతిని, తీసుకురాగలుగుతుంది. ఆ కాంతి, శక్తికి అన్నీ ఉన్మీలనం కాలేకపోవచ్చును, కాని ఏది ఎంత ఉన్మీలనమైతే అంతమాత్రంగా తప్పక పరివర్తన అయితీరుతుంది. అదే పరివర్తన ప్రధానసూత్రం కాగలదు.

*

భౌతిక ప్రపంచంలో దివ్యజీవనం తప్పనిసరిగా సృష్టిలో చివరి రెండు అంచులైన ఆధ్యాత్మిక శిఖరాగ్రము, భౌతికానికి ఆధారమైన పదార్థముల అనుసంధానాన్ని తెలియజేస్తుంది. జీవితాన్ని ఆధారం చేసుకుని పదార్థంలో కుదురుకున్న ఆత్మ, ఆత్మశక్తి శిఖరాలను ఆరోహిస్తుంది. కాని అది తన ఆధారాన్ని పరిత్యజించదు. అది

ఔన్నత్యాలను, లోతైన గాఢతలను — రెండింటినీ అనుసంధానం చేస్తుంది. ఆత్మశక్తి తన సమస్త తేజఃపుంజాలతో, వైభవాలతో, శక్తులతో పదార్థంలోకి, భౌతికప్రపంచంలోకి అవరోహణం చేసి, వాటితో నింపి, భౌతిక ప్రపంచంలోని జీవితాన్ని పరివర్తన చేసి, తత్ఫలితంగా భౌతికానికి ఇతోధికంగా దివ్యత్వాన్ని సంతరింప చేస్తుంది. పరివర్తన అనేది కేవలం అతిసూక్ష్మత లోనికి, ఆధ్యాత్మికత లోనికి మార్పుచెందటం కాదు. దానికి భౌతికం తన సహజ పెడసరస్వభావం కలిగి ఉండదు. అది ఆత్మశక్తికి ఆటంకం కాదు. ప్రతిబంధకం కాదు. పరివర్తన పదార్థాన్ని ఆత్మశక్తికి ఒక రూపంగా భావిస్తుంది. ప్రస్తుతానికి అది పరోక్షరూపంలో ఉన్నా, అది తనలోని ఆత్మశక్తిని బహిర్గతం చేసే పరికరంగా మారుస్తుంది. ఈ ప్రణాళికలో అది పదార్థంలోని శక్తులను, సామర్థ్యాలను, దాని విధివిధానాలను తోసిపారెయ్యదు. అది వాటిలోని అంతర్గతంగా దాగివున్న సంభావ్యతలను బయటకు తీసుకువస్తుంది. వాటి నన్నింటిని ఉత్థరిస్తుంది. వినిర్మలం కావించి, వాటిలోని సహజసిద్ధమైన దివ్యత్వాన్ని వెల్లడిచేస్తుంది. దివ్యజీవితం, దివ్యత్వానికి సామర్థ్యమున్నవాటిని వేటిని అక్కరలేనిదిగా నెట్టివెయ్యదు. సమస్తాన్ని వశం చేసుకుని, ఉజ్వలం చేసి, పూర్తిగా పరిపూర్ణం అయ్యేట్లుగా చేస్తుంది. జ్ఞానం కోసం అహర్నిశలు పాటుపడుతున్న మనస్సు ఇంకా అజ్ఞానంలో ఉంది. అది ఊర్ధ్వా భిముఖమై, అతిమానసతేజం లోనికి, అతిమానససత్యం లోనికి ఆరోహించి, దానిని కిందకు తీసుకురావాలి. ఆ విధంగా అది మన ఆలోచనలను, గ్రహణశక్తిని, నిశితదృష్టిని, మనలో ఎన్ని అవగాహనా విధానాలున్నాయో వాటినన్నింటిని, వాటి అంతరాళాల్లోను, బాహ్యాభ్యంతరాల్లోని గమనాలన్నింటిలోను పరమసత్యంతో ప్రజ్వలించేటట్లుగా పరివ్యాప్తపరుస్తుంది. అసంపూర్తిగా అర్థరహితంగా, గందరగోళంగా, ఎన్నో నిరు త్సాహమైన నిమ్నలక్ష్యాలతో ఉన్న మన జీవితం, మనకు ఊర్ధ్వంగా ఉన్న అతిమానస, అత్యంత ఉత్కృష్టజీవితంతో జతకావటానికి, ఏకమవటానికి, తన అవసరాలు, అంతఃప్రేరణలన్నీ ఉజ్వలమై, ప్రకాశవంతమవాలని తప్పనిసరిగా అభిలషించాలి. భౌతికచైతన్యం, భౌతిక అస్తిత్వం, శరీరం కూడా తాను ఇప్పుడు ఏవిధంగా ఉందో, ఏం చేస్తున్నదో అనే వాటితో సహా తాను ఇప్పుడు ఏ విధంగానూ ఊహించలేనటువంటి పరిపూర్ణతను తప్పనిసరిగా చేరుకోవాలి. చిట్టచివరకు, ఆ సుదూరతీరాల ఆ ప్రకాశ,

సౌందర్యాల, పరమానందాలతో వ్యాప్తి చెందినదై జీవితం దివ్యమై, శరీరం దివ్యత్వాన్ని సంతరించుకోగలుగుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

శాంతి సామరస్యాలకు మార్గం

సర్వస్వార్థ సంకుచితత్వాలను, పరిమితులను విదిలించుకో. దివ్యమానవ సమైక్యతా చైతన్యానికి మేలుకో. శాంతి, సామరస్యాలను సాధించటానికిదే ఏకైక మార్గం.

*

దీనికి ఉన్న ఆధారసూత్రం మానవ సమైక్యత. అయితే బాహ్యమైన మానవ సమైక్యత మనిషి యొక్క మంచితనం, చిత్తశుద్ధిపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

*

వాస్తవము, శాశ్వతము అయిన శాంతి భూమ్మీద సుస్థిరం కాబడేది వికసిత మానవచేతన వల్ల మాత్రమే. ఈ లక్ష్యం దిశగా సాగే అన్ని సాధనాలు స్వాగతీకరించవలసినవే. కాని బాహ్యమైనవి మాత్రం చాలా పరిమిత ప్రయోజనం కలవి. అయితే అన్నిటిలోకి అత్యంత ప్రధానమైనది, అత్యావశ్యకమైనది. తక్షణమే కావలసినది — మానవచైతన్య రూపాంతరీకరణ, జ్ఞానోదయము, దాని క్రియాశీల పరివర్తన.

*

ఏ రకమైన బాహ్యవైఖరి వల్ల సమైక్యత సిద్ధించదు. అలా కాక, సనాతన సమైక్య చేతనానుభవం వల్లనే అది సిద్ధిస్తుంది.

*

ప్రశ్న: మనవాళి ఎప్పుడు ఒక్కటవుతుంది?

దానికి సంబంధించిన మౌలిక సూత్రానికి చైతన్యం, జాగృతం అయినప్పుడు.

ప్రశ్న: మానవ సమైక్యతా చైతన్యం మనిషిలో వికసింప చేయటానికి యేది మార్గం?

ఆధ్యాత్మికవిద్య. అంటే — ఏదో మతపరమైనబోధన లేదా నైతికబోధన లేదా భౌతిక విజ్ఞానశాస్త్రి బోధన కాక అంతరంగ వికాసానికి మరింత ప్రాధాన్యత నిచ్చే విద్య.

*

"ఆధ్యాత్మిక జీవనం అందరిలో ఒకే అంతస్తత్వాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది. అయితే ఇంకా అది అనంత వైభవాన్నీ ఆవిష్కరిస్తుంది. ఇది ఏకత్వంలో అనేకత్వం కోసం, ఆ అనేకత్వంలో పరిపూర్ణత కోసం పాటుపడుతుంది."

— శ్రీమాత "ప్రశ్నలు — సమాధానాలు" 1929 (ఆగస్టు 14)

విశ్వసృష్టికి అసలు ప్రేరణ ఇదే. అంటే మౌలికంగా అందరూ ఒక్కటే. అంతా ఒక్కటే. కాని, ప్రతి మౌలిక పదార్థానికి, ప్రతి సత్వమునకు తనదైన ఒక కార్యదీక్ష అన్నది ఉన్నది. అదేమంటే — ఈ ఏకత్వంలో తన భిన్నత్వాన్ని తనకు తాను ఆవిష్కరించుకోవాలి. తెలుసుకోవాలి. ఇది తప్పనిసరిగా ప్రతి ఒక్కరిలో పెంపొందించాలి. అదే సమయంలో, మౌలిక ఐక్యతాభావనకు జాగృతమై ఉండాలి. ఇదీ ఏకత్వంలో భిన్నత్వం పనిచేయడం. ప్రతి ఒక్కరూ తప్పనిసరిగా పరిపూర్ణులు కావాలి. అలాటపుడు భిన్నత్వము (దానికదే) పరిపుష్టతను, పరిపూర్ణతను సంతరించుకుంటుంది.

*

ప్రపంచమంతా ఒక్కటే. ఎప్పుడూ అలా ఉంటూనే ఉన్నది. అలాగే ఉంటుంది ఎప్పుడూ. ఇప్పుడూ అంతే. దానికి ఐక్యత లేకపోవటం కాదు. ఐక్యతను బయటినుంచి దాని నెత్తిన రుద్దటం కాదు.

తన ఏకత్వం, ప్రపంచానికి యెరుక లేదు. అది యెరుక పర్చాలి. అందుకు తగిన కృషికి ఇపుడు మంచి సమయం ఆసన్నమైనదని మేము భావిస్తున్నాం.

ఎందుకంటే, ఒక దివ్య నవచేతన, దివ్యశక్తి, దివ్యకాంతి — ఈ కొత్త మూలకానికి మీరు ఏం పేరు పెట్టండి — అది ప్రపంచంలో అభివ్యక్తమై ఉన్నది. తన సమైక్యతను తాను యెరుకపర్చుకునే శక్తి ప్రపంచానికి ఇపుడు ఉన్నది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

> జీవితాన్ని దివ్యపరిపూర్ణతలో సుసంపన్నం కావించుకోవటమే అసలైన ఆధ్యాత్మికత. అంతేకాని జీవిత పరిత్యాగం కాదు.
>
> శ్రీమాత

యువతకు పిలుపు

కొత్త ప్రపంచనిర్మాతలు యువతే కావాలి

వ్యక్తిగత పోటితత్వం, పెట్టుబడిదారీ విధానం, పశ్చిమ దేశాల భౌతిక కమ్యూనిజం విశ్వ ఆదర్శం కాకూడదు. పాత ఛాందస మతనియమాలకు బానిసలైన వారు, అనుమతితో ఆత్మచే జీవితపరివర్తనను నమ్మలేని వాళ్ళు — కాదు, కొత్త ప్రపంచ నిర్మాతలు. సంపూర్ణతర సత్యాన్ని అనుమతించడానికి, ఉన్నతతర ఆదర్శంకై శ్రమించడానికి ఎవరి మనోహృదయాలు స్వేచ్ఛగా ఉంటాయో ప్రపంచ నిర్మాతలు వారు, తప్పనిసరిగా, భూతవర్తమానాలకు కాకుండా, భవిష్యత్ కే అంకితమైనవారుగా ఉండాలి. వారు వారి జీవితాన్ని — వారి నిమ్న నైజం, ఆత్మను అధిగమించడానికి. తమలోను, మానవులందరిలోను భగవంతుని సాక్షాత్కరింపచేసుకుని, మనఃపూర్వకంగా, మానవాళి కొరకు అలుపెరుగని శ్రమపడడానికి — అంకితం కావాలి. ఈ ఆదర్శం బీజప్రాయమైనది మాత్రమే. దీని నుంచి అభివ్యక్తమయే జీవితం, ఒక చిన్న మూలబీజం. కాని మా స్థిరమైన ఆశ ఏమంటే, ఆ విత్తనం పెరిగి గొప్ప వృక్షమౌతుందని — ఆ కేంద్రం — నిరంతరంగా విస్తరించే దాని రూపానికి ఆత్మ అవుతుందని. దారితెన్నులు తెలియని పతనమైపోతూ, గందరగోళంలో ఉండే ప్రపంచంలో నూతన మానవాళి ఉద్భవించేందుకు ప్రసవవేదన పడుతోంది. మార్గదర్శకులుగా మమ్మలను ఉత్తేజపరుస్తున్న ఆత్మవిశ్వాసంతో, మా స్థానాన్ని మేము తీసుకుంటున్నాం.

*

యువతదే భవిష్యత్తు. కొత్త యువప్రపంచం అభివృద్ధిపథంలో ఉన్నది. దానిని సృజించేది, తప్పనిసరిగా యువతే. కాని మనం సృజించడానికి అన్వేషిస్తున్న ఈ ప్రపంచం — సత్యం, ధైర్యం, న్యాయం, ఉన్నత ఆశయాలు, ఋజువర్తనలో సంతృప్తి, సాఫల్యతతో కూడి కూడా ఉంటుంది. ఈ ఉద్యమ భవిష్యత్ లో — పిరికివానికి, స్వార్థపరునికి, కబుర్లు చెప్పేవానికి, — తన తోటివారిని విడిచిపెట్టేవానికి — స్థానం లేదు. సాహసంగల, ఉన్నది ఉన్నట్లు చెప్పగల, స్వచ్ఛమైన హృదయంగల,

ధైర్యం — ఆకాంక్షగల, యువత మాత్రమే — భవితకు పునాది. దానిపైనే భవిష్య నిర్మాణం కాబడగలదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

యువభారతానికి మా పిలుపు

భారతదేశం కోసం పాటుపడాలని, ప్రపంచం కోసం పాటుపడాలని, భగవంతుని కోసం పాటుపడాలని, చైతన్యవంతులౌతున్న ప్రతి వ్యక్తికీ ముఖ్యంగా యువతకు మేమీ పిలుపునిస్తున్నాం. మీ మనస్సులను యూరపు భావాలకు కట్టి పడవేసుకుంటే లేదా మీరు భౌతిక దృక్పథంతో జీవితాన్ని పరిశీలిస్తుంటే ఆ ఆదర్శాలను మీరు పరిపోషించుకోలేరు. వాటిని నెరవేర్చడం అంతకంటె జరగదు. భౌతికపరంగా నీకు ఏ విలువా లేదు, ఆధ్యాత్మికంగా సమస్తమూ నీవే. సమస్తమూ తానే అని విశ్వసించగల భారతీయుడు మాత్రమే, సమస్తాన్నీ సాధించ సాహసించగలడు, సమస్తాన్నీ పరి త్యజించనూ గలడు. అందుకని మొట్టమొదట మీరు భారతీయులుగా తయారుకండి. మీకు వారసత్వంగా వచ్చిన మీ హక్కును తిరిగి చేజిక్కించుకొనండి. ఆర్యుని చింతనను, ఆర్యుని క్రమశిక్షణను, ఆర్యుని శీలాన్ని, ఆర్యుని జీవితాన్ని తిరిగి పుణికిపుచ్చుకొనండి. వేదాంతాన్ని, గీతను, యోగాన్ని తిరిగి స్వీకరించండి, మీ మేధస్సు లోనికి లేదా భావావేశం లోనికి స్వీకరించడం మాత్రమే గాక, మీ జీవితాల్లోకి తిరిగి స్వాయత్తం చేసుకోవాలి. వాటిని జీవించండి, అప్పుడు మీరు గొప్పవారు, దృఢకాయులు, ప్రబల శక్తిసంపన్నులు, అజేయులు, నిర్భయులు అవుతారు. జీవన్మ రణాలు మిమ్ముల నేవిధంగానూ భయకంపితులను చేయలేవు. మీ పదకోశం నుంచి కష్టం, అసాధ్యం అనే పదాలు మాటుమాయమై పోతాయి. ఎందుకనంటే ఆత్మశక్తిలోనే అటువంటి బలం శాశ్వతంగా వుంటుంది. ఆ శక్తితోనే, నీ బాహ్యసామ్రాజ్యాన్ని జయించే ముందు, నీ అంతర సామ్రాజ్యాన్ని తిరిగి తప్పక గెలుచుకోవాలి. దివ్యమాత అచటనే నివసిస్తోంది. నీకు బలమివ్వడానికి, నీ ఆరాధన కోసం ఆమె అచట వేచి చూస్తున్నది. ఆమెలో నమ్మకముంచు, ఆమెను సేవించు, ఆమె సంక

ల్పాలలో, నీ సంకల్పాలను, దేశం యొక్క ఉన్నతతర అహంలో నీ అహంకారాన్ని, మానవాళి సేవలో నీకు ప్రత్యేకమైన నీ స్వార్థపరత్వాన్ని నిమజ్జనం చెయ్యి. నీలోనే ఉన్న సమస్త బలం యొక్క మూలాన్ని తిరిగి స్వాధీనం చేసుకో, అపుడు సాంఘికంగా మంచి స్థానం, అగ్రశ్రేణికి చెందిన మేధస్సు, రాజకీయ స్వాతంత్ర్యం, మానవ చింతనపై పట్టు, ప్రపంచాధిపత్యం, ఇవన్నీ నీకు తోడవుతాయి.

*

తదుపరి అన్వేషణ

ఇవి నాకు సంతృప్తి నివ్వకపోతే తర్వాత మరి నేను దేనిని అన్వేషించాలి? నేనో క్రొత్త వెలుగు కోసం, సరి కొత్త వెలుగైనా, అది అతిప్రాచీనమైనదే వాస్తవానికి. వెలుగు లన్నింటి కంటె అత్యంత పురాతనమైన వెలుగు కోసం, నేను అన్వేషిస్తాను. సర్వమానవ సత్యాన్ని అంగీకరించి, ప్రకాశింపజేసి, సమన్వయపరచేదైనప్పటికీ, అదంతా కేవలం మానవ తప్పిదంగా విశదీకరించడం ద్వారా దాన్ని తిరస్కరించి, వదిలించుకొనే ఒక ప్రమాణం కోసం నేను అన్వేషిస్తాను. ప్రక్షిప్తాలకు చోటివ్వని, సంస్కరణలకు లోనుగాని, స్థానభ్రంశం చెందనలవిగాని, క్రిములు, చెదలు నాశనం చేయలేని, భూస్థాపితం చేయలేని, కాలం హరించలేని, శృతివాక్యం, నిత్య సత్య శాస్త్రం కోసం అన్వేషిస్తాను. భగవంతుని, ఆతని జగత్తును మిథ్య అని నిరర్థకం కావించకుండా, నన్ను పరిశుద్ధుని చేసి, నా నుంచి, నా అజ్ఞానం నుంచి నాకు విమోచనం కలిగించే సన్యాసాన్ని నేను అన్వేషిస్తాను. ప్రతిదాన్నీ శంకించేదైనప్పటికీ, యదార్థం కావడాని కవకాశమున్న దేన్నీ తిరస్కరించని క్షమ కలిగిన సంశయవాదాన్ని అన్వేషిస్తాను. పంతొమ్మిదివ శతాబ్దం మినహా, మానవచరిత్రకు సంబంధించిన, తతిమ్మా శతాబ్దాలన్నీ, మతిలేని మూఢాచారాలకు సంబంధించినవనే, సమర్థనీయం కాని ఊహ మీద ఆధారపడక, లౌకికజ్ఞానం, వివేకం అని చెప్పుకొనగోరే ఒక నూతన పిడివాదం, ప్రగతిశీలంకాని వాదంతో, ప్రచండ అసహనంతో పరిమితమయ్యే విచారణ మీద ఆధారపడడానికి బదులు, సత్యాన్ని ఆవిష్కరించుకోవాలనుకునే హేతువాదానికై నేను అన్వేషిస్తాను. భౌతిక విలువను గుర్తించి, దానికే బానిసను కాకుండా, దానిని ఉపయోగించుకొను పదార్థవాదాన్ని అన్వేషిస్తాను. మాయామర్మం లేకుండా, ఇంద్ర జాలం లేకుండా, "అంధుడిగా వుండిపో ఓ మానవా! అప్పుడు చూడు!" అని

మానవాళికి పాతపడిపోయిన తామసిక పిలుపు నివ్వకుండా తన సమస్త ప్రక్రియలను, ఋజువులను బహిరంగంగా వెలుగులోనికి దెచ్చి చూపే గుప్తవిద్యకై నేను అన్వేషిస్తాను. బ్రహ్మముయొక్క సత్యం కోసం, ఆతని సారతత్వాన్ని గురించిన సత్యం కోసం మాత్రమేగాక, ఆయన అభివ్యక్తిని గురించిన సత్యం కోసం, అరణ్యమార్గంలో దారిచూపే దీపం కాక, ప్రపంచభోగానికి, ప్రపంచకర్మకు మార్గం చూపించే వెలుగు కోసం, మార్గంపై నడిపించే మార్గదర్శకుని కోసం, మానసిక అభిప్రాయాని కావలగా ఎంతో దూరాన వున్న సత్యం కోసం, సమస్త చింతన పెనగులాడే జ్ఞానం కోసం, నేను అన్వేషిస్తున్నాను. విజ్ఞానశాస్త్రానికై, మతానికై, దివ్యజ్ఞానానికై గాక వేదం, బ్రహ్మన్, అత్యావశ్యకమైన దివ్య అంశ, దివ్య అభివ్యక్తీకరణ గురించి,'యస్మిన్ విజ్ఞాతే, సర్వం విజ్ఞాతం' ఏది తెలిస్తే సర్వం తెలుస్తుందో అన్న దానికోసం అన్వేషిస్తున్నాను.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

సాధన — బాహ్యక్రియలు

బాహ్యజీవనం, దైనందిన క్షణక్షణ కార్యకలాపం మన ధ్యానానికీ, చింతనకీ పరిపూర్ణంగా ఉండే అనివార్య సాధన కాదా? ఒకొక్కదానికీ వెచ్చించే సమయం, సిద్ధికీ, దాన్ని సంసిద్ధం చేసుకొనే ప్రయత్నంలో పడే కృషికీ సరిసమానం అవదా? ధ్యానానికీ, చింతనకీ పర్యవసానంగా పొందే ఫలితం వికసిత దివ్యసమైక్యతా కుసుమం..దినచర్య అంటే గట్టి గట్టి లోహాలను మృదువుగా, మెరుపుగా ఉండటానికి స్వర్ణకారుని దాగలి మీద ఉంచి సుత్తి దెబ్బలతో తయారుచేసే కార్యక్రమం లాటిది అన్నమాట. వివిధ కారణాంశాలను కూడా దిమ్మ మీద ఉంచి శుద్ధిచేసి, మృదువుగా పరిపక్వం చేస్తే, ధ్యానంతో వచ్చే కాంతిని మెరిపించగలవు. ఈ విధంగా వివిధ కార్యక్రమాంశాలు మూసలో పడి పరిశుద్ధి అయినప్పుడు మన సమగ్ర అభివృద్ధికి బాహ్యక్రియల అవసరం ఇక ఉండదు. అలా శుద్ధి అయిన ఈ క్రియలన్నీ, నీకు దివ్యంగా అభివ్యక్తం చేసే సాధనాలుగా మారతాయి. అలా మారి మిగిలిన చైతన్యకేంద్రాలను కూడా

కొలిమిలో కాలి మెరుగుపడే ద్వంద్వ్రక్రియలకు జాగృతం చేయవచ్చు. అందువల్లనే గర్వము, నీకు నీవే సంతృప్తిపడి ఉండటం అనేవి అడ్డంకులవుతాయి. ఎంతో వినయంతో ప్రతి చిన్న అవకాశాన్నీ వినియోగించుకొని వివిధాంశాలనూ చక్కగా, సమిశ్రితంగా, పరిశుద్ధంగా సున్నితపరిచి స్వార్థాన్ని విస్మరించటం, నిగ్రహం, భక్తి తత్పరత, కరుణ, సౌమ్యతలను వాటికి నేర్పించాలి. ఈ విధంగా ఉండటం అలవడినప్పుడు అవి (శారీరక ఉపకరణాలు) ధ్యానంలో పాల్గొని నీ గురించిన అత్యంత ఏకాగ్రతతో నీతో తాదాత్మ్యం చెందటానికి సిద్ధమైనట్లే. ఈ కార్యక్రమమంతా నాకు చాలా దీర్ఘంగా మందకొడిగా తోస్తుంది. ఎటువంటివారిలోనైనా సమర్థవంతంగా ఇంతటి సమగ్రపరివర్తన జరుగుతుందని తోచదు. వారు తమ దృగ్విధానం మార్చుకోవచ్చు, ఋజుమార్గంలో తమని తాము నడిపించుకోవచ్చు, కానీ గమ్యం చేరటానికి మాత్రం ప్రతినిమిషం అనేక రకాల అనుభవాలు పొందే అవసరం మాత్రం తప్పించుకోలేరు.

పనంతా ఒక అనుభవ పాఠశాల:

ఏ పనీ చేయకపోతే నీ కెటువంటి అనుభవమూ రాదు. జీవితమంతా ఒక అనుభవ క్షేత్రమే. నీ ప్రతి కదలిక, నీ కొచ్చే ప్రతి ఆలోచనా, నీవు చేసే ప్రతి పనీ నీకు ఒక అనుభవమే కావచ్చు, అనుభవం కావాలి కూడా. వ్యక్తి అంతర్గతంగా పొందాలనుకున్న అభివృద్ధినంతా వర్తింపచేసి చూడటానికి ముఖ్యంగా పనే ఒక అనుభవ క్షేత్రము.

ఏ పనీ చేయకుండా ధ్యానంలోనూ, చింతనలోనూ ఉండిపోతే నీవు పురోగతి సాధించావో లేదో కూడా తెలియదు. పురోగతి పొందావనే భ్రమలో పడిపోతావు. అలాకాక పనిచేయడం మొదలుపెడితే, దానికి సంబంధించిన పరిస్థితులు, ఇతరులతో సాన్నిహిత్యం, విషయవ్యాపకం మొదలైనవన్నీ కూడా అనుభవరంగమే. దానివల్ల ఇంతవరకూ నీవు సాధించిన ప్రగతే కాకుండా ఇంకా సాధించవలసిన పురోగతి కూడా నీకు అవగతమవుతుంది. ఏ పనీ లేకుండా నీలో నీవు బిగించుకొని ఉండిపోతే పూర్తిగా ఆత్మాధీనంలో ఉన్నట్లు భ్రమలో పడిపోతావు. నీ చర్యలను ఏ క్షణమైతే బాహ్యంగా ఆచరించడం మొదలుపెట్టి ఇతరులతోనూ, పరిస్థితులతోనూ, జీవిత విషయాలతోనూ అనుబంధం ఏర్పరుచుకుంటావో అప్పుడే నీవు ఎంత పురోగతి సాధించావో కచ్చితంగా బయటకు తెలుస్తుంది. అసలు అభివృద్ధి పొందావా, లేదా,

ప్రశాంతంగా ఉంటున్నావా, ఎక్కువ చైతన్యవంతంగా, ఎక్కువ దృఢంగా, స్వార్థ రహితంగా, వాంఛారహితంగా ఉంటున్నావా లేదా అని తెలుస్తుంది. ఇంకా ఏ కోరికలూ లేకుండా ఉన్నావా లేదా, ఇష్టాయిష్టాల ఎంపిక, బలహీనత, విశ్వా సరాహిత్యాలు లేకుండా ఉన్నావా లేదా అనే విషయాలు పని చేస్తేనే నీకు అవగతమౌతాయి. కేవలం ధ్యానంలో ముక్కు మూసుకొని ఉండిపోవాలనుకుంటే మాత్రం పూర్తిగా భ్రమలో పడిపోయి దాని నుంచి బయటపడలేవు. అద్భుతమైన సిద్ధులు పొందావనుకుంటావు. నిజానికి అది నీకు కలిగినట్లుగా నీ భావన మాత్రమే ఉంటుంది.

*

ఏ పని చేస్తున్నా నీవు ఎంత పరిపూర్ణంగా చేయగలవో అంతగానూ చేయి. అదే మనిషిలోని భగవంతునికి చేసే ఉత్కృష్ట సేవ.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

దైవ కైంకర్యాభిలాషుల వేడుకోలు

సర్వాంతరాయాలను అధిగమించగల, ఓ సర్వేశ్వరా! నీకు పూజ్యవందనము.

మా లో ఏదీ, నీ దివ్యకార్యక్రమానికీ ఆటంకం కాకుండునట్లు మమ్మనుగ్రహించు.

దివ్య మైన నీ అభివ్యక్తీకరణకు, ఏదీ ఆటంకపర్చకుండునట్లు అనుగ్రహించు.

ప్రతి కదలికలో అనుక్షణం సకల విషయాలలో నీ దివ్యసంకల్పమే సఫలత చెందాలన్న ప్రార్థనను అనుగ్రహించు.

ప్రతి మౌలిక పదార్థములోను, మా సత్వము యొక్క ప్రతి కార్యకలాపంలోను, మా శారీరక సర్వోన్నత, శిఖరాగ్రాల నుంచి, అత్యంత అల్పాణువు వరకు, నీ దివ్య ఇచ్ఛాశక్తి మాలో సఫలం కావాలని మేమిక్కడ, నీ ముందు మోకరిల్లి ఉన్నామో ప్రభూ!

మేము సర్వకాల సర్వావస్థలలో నీకు విశ్వాసపాత్రులుగ నుండునట్లు మమ్ము అనుగ్రహింపుము.

మేమెల్లవేళల పరిపూర్ణముగ నీ ప్రభావమునకే తప్ప మరిక దేనికీ లోబడి

ఉండకుండునట్లు మమ్మనుగ్రహింపుము.

అచంచలమైన, ప్రగాఢమైన కృతజ్ఞతాభావము నీ పట్ల గలిగి నిన్ను కలలోనైనా మరువని భావసంపత్తిని గలిగి యుండెడు భాగ్యమిమ్ము.

అనుక్షణమూ మాకు మీరు బహుమతిగా ప్రసాదించెడు ఆశ్చర్యకరమైన వస్తువులను ఎప్పుడూ దుర్వినియోగము చేయ సంకల్పించని మనోబలము ననుగ్రహించుము.

మా సర్వస్వము నీ దివ్యకార్యములలో, నీతో మమైక్యమై నీ సాక్షాత్కారమునకు సతతము, సర్వసన్నద్ధమై యుండెడు యోగ్యతను మాకు ప్రసాదించుము.

సర్వసిద్ధిప్రదాయకుడవైన ఓ పరమోన్నత సర్వేశ్వరా! నీకు విజయోస్తు.

నీ దివ్య దిగ్విజయోత్సాహములో నిశ్చలము, ఉత్సాహభరితము, శ్రద్ధా పరిపూర్ణములతో కూడిన విశ్వాసమును, మాకు ప్రసాదింపుము.

మూలము: శ్రీమాత

అనువాదము: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

ఆధ్యాత్మికతను జీవితానికి అన్వయించుకోవటం

(జీవితమంతా యోగసాధనే)

రాజకీయ, సామాజిక జీవితంలో కళలు, సాహిత్యంలో ఆధ్యాత్మికత అంటే యేమిటి? అసలు ఈ ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటి మన అభిప్రాయం? దానివల్ల సాధించగలిగేదేమైనా వుందా? అని ఒక్కొక్కసారి మనలో మనం ప్రశ్నించుకుంటూ వుంటాం. కళలు, సాహిత్యం విషయాలు ఏమంత మెరుగుపడతాయి, వాటికి ఈ ఆధ్యాత్మిక నేపథ్యసంగీతంగా కూర్చటం వల్ల? అలాగే మన కెదురయ్యే ఆచరణాత్మక సమస్యలు, సామాజికమైనవయినా, రాజకీయమైనవయినా ఈ ఆధ్యాత్మికాంశ వలన ఎలా ప్రయోజనం పొందగలము? మనదేశ చరిత్రయొక్క ఈ దశలో ఏ భారతీయుడైనా ఇలా మాట్లాడటం — అది తన అజ్ఞానప్రదర్శనే అవుతుంది. మనం యిక్కడ నిజంగా యూరోపియన్ల అభిప్రాయాల్ని అనుకరిస్తున్నాం — చాలా కాలంగా. వారి భావనప్రకారం, మత, ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం, మేధోపరమైన నిజజీవిత చైతన్యం ఈ రెండూ పరస్పరం విరుద్ధాలు. దేనికదే సంపూర్ణంగా దాని స్వంతమైన విభిన్నమైన దారులలో, సంపూర్ణ విభిన్న సిద్ధాంతాలను అనుసరిస్తూ వాటి మీద అచంచల

విశ్వాసంతో వినయవిధేయతలతో కూడి వుంటుంది. మనం, భారతదేశాన్ని, తన ఆధ్యాత్మిక భావనలు వూహాజనితమైనవని, అభివృద్ధి నిరోధకమైనవని, మూఢ నమ్మకాలు, అర్థం లేని మతవిశ్వాసాలతో హేతువాదం, ఆధునికతకి దూరం అవుతు న్నదనే, అనుమానంతో యెత్తి చూపుతూ వుంటాం. ఈ ఆఘాతలని యెదుర్కొని నిలబడగలిగే శక్తిసామర్థ్యాలు కలిగి వుండాలంటే యీ దేశం సమర్థవంతమైన చక్కని కార్యనిర్వహణాచతురత కలిగి వుండాలి. అది ఆధ్యాత్మికత సిద్ధాంతంచే శాసించబడిన పునరుద్ధరణ వల్లనే సాధించబడుతుందని స్పష్టంగా చెప్పగలగాలి. అలా చెప్పడానికి ప్రయత్నం చెయ్యాలి.

ఆధ్యాత్మికతయొక్క అర్థం, యిది కాదని మొట్టమొదట చెప్పనివ్వండి. మనం ఇహలోక జీవితాన్ని ఇహలోక ఆడంబరంగా కాక అందరం యెంత వీలైతే అంత వేగంగా మన సాంఘికజీవిత సర్వసంగపరిత్యాగులైన నిరాడంబర సన్యాసులుగా మలుచుకొని యే కొండగుహల్లోకో, పర్వతశిఖరాల పైకో తీసుకుపోయే ప్రయత్నం చెయ్యడం, లేదా ఎదుగూ బొదుగూ లేని జడత్వంతో భూమిపై యేమీ చెయ్యవలసింది లేదని, మానవజాతి సామూహిక ప్రగతి నిరోధకమైన లక్ష్యాన్ని సూచించేది కాదని స్పష్టంగా చెప్పాలి. కొంతకాలం క్రితం ఒకపుడు భారతీయ స్వభావం అలా అయి ఉండవచ్చు. కాని అదే మొత్తం ఉద్దేశం ఎప్పటికీ కాదు. ఆధ్యాత్మికత అంటే, జాతినంతా కొన్ని పరిమిత మూఢ సిద్ధాంతాలకి, రూపాలకి, మతపరమైన ప్రత్యేక వ్యక్తుల సంకుచితత్వానికి అనుగుణంగా మలిచే విధానం కాదు. పురాతన సంస్థలు, బూజుపట్టిన పాత మానసికభావాలు, అలవాట్ల తీవ్ర ప్రభావం యింకా చాలామంది మనసుల్ని కలుషితం చేస్తున్నవి. పురాతన సమాజం వల్ల, తరచు అటువంటివారి ప్రయత్నాల వల్లనే యిది జరుగుతున్నది. అయితే, కొందరలా కోరుకున్నప్పటికీ అటువంటి ప్రయత్నా లెప్పటికీ నెరవేరవని స్పష్టంగా చెప్పవచ్చు. ఎన్నో భిన్న, భిన్న మతభావాలు హిందూ, మహమ్మదీయ, క్రైస్తవ మతాల వంటి విభిన్న సిద్ధాంతాలు, వాటిలోంచి పుట్టుకువచ్చే అసంఖ్యాకంగా ఎన్నో ప్రత్యేక విధానాలు రూపుదిద్దు కుంటూన్న సిద్ధాంతాలు — ఇలా బలమైన మతాలుగల ప్రజలతో నిండిన దేశంలో అది యెప్పటికీ సాధ్యం కాదు. ఆధ్యాత్మికత అనేది ఒక ప్రత్యేక మతభావనకంటే విశాలమైనది. సువిశాలమైన ఆశయాలతో యిప్పుడది మనని సమీపి స్తున్నది. మహోన్నతమైన మతం సైతం యీ సార్వత్రిక (ఆధ్యాత్మిక) వృక్షానికి శాఖ

మాత్రమే అవుతుంది. దీనినుంచి మనం అర్థం చేసుకోవలసింది యేమిటంటే భవిష్యత్తులో మనిషి శాశ్వతమైన, దివ్యమైన మహత్తర ఆత్మని తెలుసుకుంటాడు. ఐక్యతామూలం శాశ్వతత్వము, దివ్యత్వపు విలువలతో ప్రగతికారకమైన జీవన విలువలతో కూడిన మానవజీవితానికి చేరుకునే ప్రయత్నం జరుగుతుంది.

మన ఉద్దేశంలో మానవజీవితం యొక్క మహోన్నత లక్ష్యం, ఆధునిక ప్రపంచం యొక్క జటిల సమస్యలు మానవ కార్యాచరణ విధానాలు, సాధారణమైన లేదా గతానుగతికంగా వచ్చే అంతర్గత ప్రేరణలు, ఆత్మవికాసానికి, విస్తృతికి మనిషి స్వాభావికంగా కోరుకునే సాధనాలు అంటే అభివృద్ధి వ్యాప్తి, పెరుగుతున్న వుత్సాహం, మరియు ఆనందం, కాంతి, శక్తి, సమగ్రత వీటన్నిటినీ లేదా వీటిలో కొన్నిటిని మిన హాయించడం మన ఉద్దేశం కాదు. మనిషి అంటే శరీరంగాని, బుద్ధికాని లేని వట్టి ఆత్మ కాదు. అందుచేత మానవ ఆధ్యాత్మికత అంటే బుద్ధిని చిన్నబుచ్చడం యెంత మాత్రం కాదు. జీవితాన్ని కాని, శరీరాన్ని కాని, తక్కువగా పరిగణించడం అసలే కాదు. చెప్పాలంటే వాటిని అత్యున్నతంగా పరిగణించడం, గాఢమైన ప్రాధాన్యత నివ్వడం అనాలి. ఎందుచేతంటే అవే మనిషికి ఆత్మకి సాధనాలు, జీవిత నియమాలు కూడా. సనాతన భారతీయ సంస్కృతి బలమైన చక్కగా యెదిగిన బుద్ధిబలంతో కూడిన జీవితానికి, శరీరానికి అవసరమయిన విలువలతో కూడి వుండేది. ప్రాచీన హెలెన్ సాంప్రదాయం, లేదా, ఆధునిక శాస్త్రీయ దృక్పథంలా ఒక విభిన్న లక్ష్యంతో, ఒక ఉన్నత ప్రేరణతో విశిష్టమై, ఉన్నతమైనదిగా వుండేది. అందుచేత ఈ విషయాల ఆరోగ్యకరమైన పరిపూర్ణమై పరిపుష్టం కావించే ప్రతి విషయం స్వేచ్ఛాచరణ, కార్యకారణ సంబంధానికి, శాస్త్రవేదాంతాలకి, సుందర జీవాత్మ సంతృప్తికి యింకా చిన్న, పెద్ద అయిన సమస్త కళలకి దోహదం చేసింది. అంతే కాదు శరీరంయొక్క ఆరోగ్యం, బలం కోసం, భౌతికమైన ఆర్థికపుష్టి కలిగిన జీవిగా, ప్రశాంతమైన, సమృద్ధమైన జాతిగా తయారవడానికీ దోహదం చేసింది. కొందరు మనలను నమ్మేటట్టు పలికే — 'భారతదేశానికి పేదరికం జాతీయాదర్శం' — అన్న మాట యెప్పుడూ నిజం కాదు. భారతీయ ఆధ్యాత్మికత యెన్నడూ శూన్యత్వం లేదా నైచ్యంతో కూడుకున్న విధానం కానే కాదు. తన సాధారణ సైనిక, రాజకీయ, సామాజిక ఉన్నతికి, సమర్థతలకు కొదువ లేదు. వాటి లక్ష్యం చాలా వున్నతమైంది. అంతే కాదు దృఢమైనది, విశాలమైనది కూడా. ఎంతో గొప్ప శ్రద్ధతో కేంద్రీకరించడానికి

వాళ్ళు కనుక్కున్న ఆధారంగా యెన్నుకున్న ఉపకరణాలు యివే. నూతన భారతదేశం యిదే లక్ష్యాన్ని కొత్త పద్ధతుల్లో విశాలమైన నూతన విధానాల వివిధ ప్రేరణలతో సాధిస్తుంది. అనేక క్లిష్ట పరిస్థితుల కనువైన సాధనాల సమృద్ధితో సాధిస్తుంది. ఆమెకి ప్రయత్నం, కార్యాచరణ, సమయస్ఫూర్తి, చైతన్యవంతమైన మేధ వీటికి లోటు లేదు. సరి కదా పూర్వంకంటె యిప్పుడు మరీ యెక్కువ ఆధ్యాత్మికతను మినహాయిం చవలసిన అవసరం లేదు, ఆధ్యాత్మికత సర్వాన్ని పరిపుష్టం చేయగలిగేదిగా ఉంటుంది.

కాని యిప్పటికీ అస్తిత్వం పట్ల పూర్తి పదార్థగతమైన మానసిక దృక్పథానికి, ఆధ్యాత్మిక దృక్పథానికీ మధ్య ఎంతో తేడా వున్నది. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథం, మనస్సు, ప్రాణం, శరీరం మనిషి యొక్క సాధనాలే గాని లక్ష్యాలు కావు అంటుంది. అంతే కాదు అవే చివరి, మరియు మహోన్నత సాధనాలు కావు అని నమ్ముతుంది. ఇంకా వాటిని మనిషియొక్క బాహ్య ఉపకరణాత్మక స్వీయత్వం (self) గా తప్ప తన మొత్తం అస్తిత్వంగా చూడదు. పరిమితికల అన్ని వస్తువుల్లో అనంతత్వాన్ని దర్శిస్తుంది. సర్వపరిమిత వస్తువుల్లోను అపరిమితత్వాన్ని దర్శిస్తుంది. ఈ పరిమిత వస్తువుల విలువను, ఉన్నతతర అపరిమితత్వంతో (higher infinite) బేరీజు వేస్తుంది. ఈ పరిమిత వస్తువులన్నీ అనంతత్వానికి, అసమగ్ర ప్రకటనలే. కాబట్టి అవి అనం తత్వాన్ని చేరుకునేందుకే ప్రయత్నం యెప్పుడూ కూడా. వాటి ప్రయాణం ఎప్పుడూ ఆ దిశగానే అంటే అనంతం వైపునకే. బాహ్యంగా కనిపించేదాని వెనుక, దాగిన మహత్తర సత్యాన్ని చూస్తుంది. ఇది వ్యక్తి కతీతంగా వున్న సత్యాన్నే కాక విశ్వాని కతీతంగా వున్నదాన్ని వ్యక్తి ఆంతర్యం లోను, విశ్వాంతరంలోను వున్నదానిని కూడా దర్శిస్తుంది. ఈ హృదయం లేదా ఆత్మ మనిషిలో వుండే దివ్యత్వం. దాని వునికి కేవలం మనిషిలో మాత్రమే వుంటుంది. దీనికే అత్యధిక ప్రాముఖ్యత యివ్వ బడుతుంది. మనిషిలో వుండే యితర సాధనాలన్నీ దీన్నెలా వుపరితలనాకి తెచ్చి ప్రకటించాలా? అని ఆలోచిస్తూ సాధన చేస్తాయి. ఈ హృదయం ఆత్మ, దివ్యదర్శనం విశ్వంలో ప్రకటించాలని ప్రయత్నిస్తాయి. దృశ్యమాన ప్రపంచం ద్వారా దివ్యత్వాన్ని గుర్తించి దర్శించడానికి మనిషి నిరంతరం ప్రయత్నిస్తూనే వుంటాడు. తన ఆలోచనని, జీవితాన్ని దానితో సమైక్యం చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఆ దివ్యదర్శనంలోనే తన సాటి మానవు లందరితో సమైక్యతని సాధిస్తాడు. ఈ దృక్పథం మనకి మామూలుగా వస్తువుల పట్ల గల దృష్టిని సమూలంగా మార్చేస్తుంది. చివరికి అప్పటివరకు పరిరక్షిస్తున్న

సాధారణ మానవజీవితంయొక్క అన్ని లక్ష్యాలను మార్చేస్తుంది. ఈ దివ్యదృక్పథం వాటికి ఒక విభిన్నమైన అర్థాన్ని, పరమార్థాన్ని, దిశానిర్దేశాన్ని యిస్తుంది.

మన లక్ష్యం యెప్పుడూ శరీరారోగ్యం, వుత్సాహం మీదే. కాని దేని కోసం? అంటే దాని కోసమే అన్నది మామూలుగా వచ్చే జవాబు. ఎందుచేతనంటే అదే కలిగివుండవలసినది. మన ఆయువు పెరుగుతుంది. చాలా యేళ్లు జీవిస్తాం. తెలివి తేటలకు, ప్రాణిక, మానసికోద్వేగాల తృప్తికి మూలం అవుతుంది. నిజమే. దాని కోసమే ఒక విధంగా. కాని ఈ భావనలో భౌతికం కూడా ఒక ఆత్మభావప్రకటనే, మరియు దానిలో సమగ్రత కూడా వుండడం అవసరం. అది పరిపూర్ణ మానవజీవితధర్మంలో ఒక భాగమే. పైగా యిప్పటికీ అత్యున్నత కార్యాచరణ అంతటికీ మూలం కూడా. అది మనిషిలో వుండే దివ్యాత్మని కనిపెట్టి, ప్రకటించడంలో తన లక్ష్యం పూర్తవుతుంది. "శరీర మాద్యం ఖలు ధర్మసాధనం" అన్నది సనాతన సంస్కృత సూక్తి. శరీరం కూడా మన ధర్మాన్ని నెరవేర్చే సాధనమే. మన సత్వాన్ని దైవదిశగా సాగటానికి ఆవశ్యకమైనది. మన మానసిక, మానసికోద్వేగ, సౌందర్యారాధనకి సంబంధించిన భాగాలు అభివృద్ధి చెందాలి అన్నది సాధారణ దృష్టి. దాని వల్ల అటువంటివారు యెంతో సంతృప్తి పడవచ్చు. ఎందుకంటే అది మనిషి వుత్తమ స్వభావం. దానివల్ల మనిషి తనకు తానే మరింత సజీవంగా వున్నట్టు, సఫలీకృతుడైనట్లు అనుభూతి చెందుతాడు. ఇది, యిది మాత్రమే కాదు. ఇవన్నీ కూడా ఆత్మానుభావ ప్రకటనలే. మనిషి ఆంతర్యంలో అన్వేషిస్తూన్న విషయాలన్నీ వాటి వాటి దివ్య విలువలకి దోహదం చేసేవే. వాటి యెదుగుదల, సూక్ష్మత, మృదుత్వం, తీక్షణత, గాఢత వల్ల భగవంతుడికి మరింత చేరువ కాగలుగుతారు. ప్రపంచంలోని దివ్యసత్యం అనేక రూపాల్లో స్వాధీనమవుతుంది. సందర్భానుసారం వారి జీవితమంతా దానిలో స్థిరపడి అందులోనే ఐక్యమయిపోతుంది. నైతికత మామూలు దృష్టితో చూస్తే మంచి క్రమశిక్షణగల వ్యక్తి మరియు అతడి సామాజిక నడవడి లాంటివి. అది సమాజాన్ని నడిపిస్తూ అప్పటికి వున్నదాని కంటె మెరుగైన దిశ వైపు నడిపిస్తుంది. మనిషి ఇంతకు ముందు కంటె తార్కికమైన ఆలోచనతో, స్థిమితంగా, సానుభూతి నిండిన మనసుతో, ఆత్మ నిగ్రహంతో సాటివారితో వ్యవహరిస్తాడు. కాని ఆధ్యాత్మికదృష్టిలో నైతిక విలువలు అంతే కావు. అంతకు మించి మన కార్యాచరణలో అవి అభివృద్ధి సాధనాలు. మనలోగల దివ్యాత్మ ప్రవర్తనలో అవి యింకా అవసరమయినవి. మనలో యెదు

గుతున్న దివ్యత్వం వేసే ఒక ముందడుగు.

అలాగే, మన లక్ష్యాలు, కార్యకలాపాలు వీటన్నటితో సర్వస్వాన్ని ఆధ్యాత్మికత తీసుకుంటుంది. వాటికి అంతకంటె మహత్తరమైన, దివ్యమైన, యింకా విశదమైన అర్థాన్నిస్తుంది. పాశ్చాత్యవిధానంలో తత్వశాస్త్రం జగత్తుయొక్క ప్రాథమిక వాస్త వాలను హేతువాద వెలుగులలో, భావావేశరహిత విచారణతో తెలుసుకున్నది. అది శాస్త్రం మన యెదుట వుంచిన వాస్తవాలను పరిశీలించడం ద్వారా తెలుసుకోగల గడం, లేదా, జాగ్రత్తగా సకారణమైన భావనలను తార్కికమైన నిశిత పరిశీలన ద్వారా లేదా రెండింటి మిశ్రమంతో యెర్పడిన పద్ధతిలో పరిష్కరించి తెలుసుకోవడం. కాని ఆధ్యాత్మిక దృష్టితో చూస్తే అంతఃకరణ ప్రబోధం లేదా అంతరంగానుభవం వల్లనే కాని, కేవలం, హేతువాదం, లేదా భౌతికశాస్త్రి పరిశీలన వల్ల జగత్తు యొక్క ప్రాథమిక సత్యాలు తెలియబడవు. తత్వశాస్త్రం చేసేది పరిశోధనచే వివిధ సాధనల ద్వారా పొందిన జ్ఞానం యొక్క విషయాలను క్రమబద్ధీకరించడం — ఏ చిన్న అంశాన్ని వదలకుండా. వాటిని ఏకైక దివ్యసత్యం — అదే అత్యున్నత సార్వత్రిక సత్యంతో సమన్వయపరచి, క్రమపద్ధతిలో అనుసంధానపరచాలి. కొన్ని నిశ్చిత పరిస్థితుల్లో మానవజీవాత్మ దివ్యాత్మగా, దివ్యప్రకృతిగా ఎదగడానికి, ఆధ్యాత్మిక గుర్తింపుకి అవసరమయిన మూలాధారం సిద్ధం చేయడానికి దాని వాస్తవ విలువ వుపయోగపడుతుంది. భౌతికశాస్త్రం తనంతట తానే కేవలం ప్రపంచ జ్ఞానంగా మారిపోతుంది. కాకపోతే అది విశ్వాత్మపైన, వస్తువులలో అతని మార్గం పైన కొంత అదనపు కాంతిని ప్రసరింపజేస్తుంది. అది తనకి తాను భౌతిక జ్ఞానానికి కట్టు బడి వుండదు. దాని ప్రయోగఫలితానికి కట్టుబడదు. ప్రారంభ విషయంలా పదార్థం లేదా పదార్థశక్తికి సంబంధించిన అభిప్రాయం మీద జీవిత జ్ఞానానికి మనిషి మనసు ఆధారపడదు. ఆధ్యాత్మికమైన సంస్కృతి పరిశోధనలలో నూతన క్షేత్రాలకి చోటిస్తుంది. కొత్త, పాత భౌతికశాస్త్రాలు, ఫలితాలు యేవైతే వున్నాయో అవి ఆత్మ ప్రాథమిక సత్యంగా ప్రారంభించి మరియు బుద్దిబలాన్ని బుద్ధిని మించిన గొప్పదనం కలిగిన దేదైతే వుందో అది జీవితం మీద, పదార్థం మీద పనిచేస్తుంది. మొట్టమొదట అంటే ఆదిమకాలంలో కళలు, సాహిత్యం యొక్క ఆశయం మనిషి ప్రకృతి ప్రతిరూపాలను సృష్టించడమే. అది సౌందర్యభావనని సంతృప్తిపరచేది. కళాత్మకంగా సజీవమూర్తులను తమ తెలివితేటలతో జీవితం గురించి తమ వూహలకి అనుగుణంగా రూపకల్పన

చేసేవారు. కాని ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతిలో అవి ప్రకృతిలో, మనిషిలో దాగివున్న మహోన్నత విషయాల దివ్యజ్ఞానాన్ని యింకా అత్యంత గంభీరమయిన ఆధ్యాత్మిక, సార్వత్రిక సౌందర్యాన్ని తమ లక్ష్యంగా మార్చుకుంటాయి. రాజకీయాలు, సమాజం, ఆర్థికవిధానం యివన్నీ మొదట్లో సామూహికంగా జీవించడం, వుత్పత్తి చేసుకోగలగడం జరిగేది. ఆ విధంగా తన కోరికలు తీర్చుకోడం, ఆనందించడం, శారీరకంగా అభి వృద్ధి చెందడం ద్వారా ప్రాణిక, మానసికసామర్థ్యం పొందగలిగేవాడు. కాని ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం వారిని అంతకంటె చాలా గొప్పవాళ్ళని చేసింది. మొదట్లో ఒక చట్రంలో యిమిడిన జీవితం — అందులోనే మనిషి తన నిజమైన ఆత్మని, దివ్యత్వాన్ని కని పెట్టి అందులోనే యెదుగుతాడు. రెండవదశలో జీవితంలో అంతకు ముందు కంటె యెదిగిన జీవాత్మ యొక్క దివ్యసిద్ధాంత నిర్దిష్టరూపం యేర్పరుచుకుంటాడు. మూడవ దశలో దివ్యప్రకృతిగల మానవజాతి సామూహికంగా కాంతి, శక్తి, ఐక్యత, సామరస్యం మొదలైన వీటన్నిటి వైపు సాగిపోతుంది. అదే జాతివికాస ప్రయత్నం. ఇది తప్ప యింతకంటె యెక్కువైనదిగాని, తక్కువైనదిగాని యేదీ లేదు. ఇదే తన శక్తిసామర్థ్యా లన్నిటిలో వున్నది. దానినే మనం ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి మరియు ఆధ్యాత్మికతని, జీవితానికి అన్వయించడం అంటాము.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

దృశ్యమాలిక

జీవితాన్నంతటినీ రూపాంతరీకరించే సమగ్ర సత్యజీవనం సొసైటీకి ఆదర్శంగా ఉండేలా తన సర్వతోముఖ విస్తృతకార్యక్రమంలో, అన్ని కార్యకలాపాలు పొందు పరుపబడినవి. ఇవి:

సమగ్ర విద్య,సమగ్ర ఆరోగ్యము, సమగ్ర గ్రామీణాభివృద్ధి, సమగ్ర యాజమాన్యము, భారతీయ సంస్కృతి, యువత, స్త్రీలు, ప్రసారమాధ్యమాలు, కళలు, సమాచార సాధనాలు, నిర్విరామంగా సాగించే అభివృద్ధి, శాస్త్రిసాంకేతిక విజ్ఞానము, ఆర్థిక, వ్యాపార అభివృద్ధి, విభిన్న రంగాలలో పరిశోధన, శిక్షణ, అధ్యయన శిబిరాలు, సమావేశాలు, సదస్సులు, ప్రదర్శనలు, గ్రంథాలు, దృశ్యశ్రవణ రూపకాలు, పత్రికలు, E. పత్రికలు. ఈ క్రియాకలాపాల వివరాల దృశ్యమాలిక 25-40 పేజీలలో —